

FUMIO
YAMAMOTO

Dilemele femeilor
muncitoare

Traducere din limba japoneză și note de
Magda Ciubăncan

CUPRINS

Planarie	5
Naked	63
Aici, nicăieri altundeva	125
Dilema prizonierului	181
Un viitor plin de iubire	237

PLANARIE

Planarie – denumire generală pentru vietăți cu corp lat, aparținând familiei *Planariae* din ordinul *Trichoptera*. Corp aplatizat, gură situată în centrul suprafeței ventrale. Lungime de 20-30 mm. Trăiește în râuri și pâraie de munte. Utilizate adesea în experimente de regenerare.

(Dicționarul japonez *Daijirin*,
ediția a 2-a)

„Într-o viață viitoare, vreau să mă întorc ca planarie.“

Am spus asta odată într-o doară, când ieșiserăm să bem ceva, dar, spre surprinderea mea, toți s-au întors spre mine privindu-mă cu mult interes. Eram cu trei foști colegi de muncă mai mici decât mine și cu prietenul meu, care stătea chiar alături.

— Ce-i aia „planarie“?

— A, știi eu! Chestiile alea drăgălașe care arată ca niște îngerăși și înoată pe sub ghețari, nu?

— Alea nu se cheamă chiar „îngeri de mare“¹?

Toată lumea a început să-și dea cu părerea și să dezbată problema, până când am scuturat paharul meu cu whisky Four Roses, iar clinchetul cuburilor de gheață i-a redus la tăcere.

— Nu, nu. Nu sunt îngerii de mare. Sunt cam la fel de mari, dar planaria nu trăiește în mări și oceane, ci în apa cristalină a râurilor de munte.

Cei trei, două fete și un băiat, au scos în același timp o exclamație de mirare. Cum prietenul meu mai auzise povestea și avea idee cam ce-o să urmeze, n-a spus nimic și a continuat să înfulece snackurile care mai rămăseseră pe masă.

— Am văzut la televizor de curând. Sunt ca niște lipitori cafenii, cam de un centimetru lungime, și trăiesc pe sub pietrele din râuri sau prin canalele de pe câmpurile de orez unde nu se folosesc îngrășăminte chimice. Dacă le observi cu atenție, o să vezi că au capul triunghiular, cu o formă cam obscenă, să fiu sinceră.

Toți au râs, întrebându-mă ce voiam să zic prin „obscenă“. Am dat pe gât băutura care-mi mai rămăsese în pahar și am mai cerut un rând. Beam deja de vreo trei ore. Fetele și prietenul meu lăsaseră deoparte alcoolul și comandaseră câte un ceai *oolong*.

— Și de ce ai vrea să te reîncarnezi în așa ceva, Haruka? m-a întrebat colegul meu de douăzeci de ani, singurul care încă mai părea să aibă chef de băut.

1. Limacși de mare din familia *Clionidae*.

Eram gata să răspund, când a intervenit una dintre fete, părând hotărâtă să vorbească în locul meu.

— Cred că știi eu! Ia gândiți-vă un pic. Dacă ai fi o astfel de vietate, n-ai face altceva decât să înoți de colo-colo în ape curate și n-ar trebui să te gândești la absolut nimic.

— Câh! Sigur n-aș vrea să devin nici lipitoare, nici ceva cu cap de penis. Da, mi-e clar că în viața viitoare vreau să mă nasc supermodel.

— Te rog să nu mai spui „cap de penis“. Ești domnișoară!

Discuția se abătea de la subiect, așa că, iritată, am ridicat vocea ca să le atrag din nou atenția.

— Chestia e că poți tăia o planarie la nesfârșit, și tot n-o să moară.

Toți s-au întors spre mine dintr-odată.

— De exemplu, dacă o tai în trei, imediat se regenerează și apar trei planarii. Și dacă pe astea trei le tai, să zicem, în alte zece bucăți, o să crească toate la loc, la fel cum îi crește coada șopârlei, și o să te trezești că ai paisprezece planarii.

Explicațiile mele foarte înflăcărare, deși copilărești, i-au lăsat pe toți fără cuvinte pentru câteva clipe. Chiar atunci au sosit băuturile pe care le comandaserăm, iar cele două fete au profitat de ocazie ca să deschidă meniul și să se consulte asupra lui.

— Ce-ar fi să luăm ceva dulce?

— Auzi, chiar e-adevărat? Ce-ai zis acum?

Doar băiatul dădea semne că ar fi fost interesat, iar eu am continuat într-o stare de însuflețire datorată alcoolului:

— Chiar e-adevărat! Chiar dacă nu rămâne decât vârful cozii din ele, imediat le iese un cap de penis și încep să se regenereze.

— Termină, Haruka! mi-a spus încet prietenul meu.

Dar cum gălăgia din cârciumă era mare, iar ceilalți trei stăteau de partea cealaltă a mesei, eu eram singura care-l auzise.

— Planariile sunt artropode?

— Artropode? Ce-s alea?

— Adică sunt ca un fel de insecte? Ca fluturii? Sau ca râmele?

— Nu-s deloc așa! Sunt ca lipitorile.

— Un fel de ființe monocelulare?

— Nu știu. Dar nu prea cred, căci dacă le lași în pace, se fac mai mari, iar dacă le tai în două, ies mai multe, deci...

M-am aplecat peste masă și am ridicat vocea și mai mult.

— Nu știu bine ce și cum, dar cred că ar fi grozav să ai un corp pe care să-l poți tăia cât vrei și, știi, pur și simplu să-ți crească la loc! De exemplu, eu. Am avut cancer mamar, nu? Dacă așa fi fost o viețuitoare din asta, sânul pe care mi l-au scos mi-ar fi crescut singur la loc și m-ar fi scutit de complicațiile cu operația și toate costurile... Așa cred.

Spusesem asta cu intenția să-i fac să râdă, dar băiatul mi-a întors un zâmbet stânjenit, iar fetele, care se contraziseseră până atunci dacă să comande lapte cu tapioca sau șerbet de căpșuni, și-au lăsat încurcate privirile în pământ.

— Ar cam fi timpul s-o luăm din loc, nu? a spus prietenul meu și, fără să mai aștepte vreun răspuns de la nimeni, s-a ridicat.

Pe chipurile tuturor se citea limpede ușurarea.

— Potolește-te, mi-a spus Hyōsuke pornind motorul mașinii, vizibil indignat de purtarea mea. Ai văzut ce prost s-au simțit toți. Așa faci întotdeauna.

— Păi nu e niciun secret. Toată lumea știe.

— Nu despre asta e vorba. Ce te-a apucat să spui asemenea lucruri care strică toată atmosfera, când toată lumea se distra? Chiar ai talentul ăsta să-ți scoți în evidență toate defectele.

Deci cancerul mamar e un lucru „care strică toată atmosfera“? m-am gândit în sinea mea, dar n-am lăsat să se vadă cât de mult mă enervase.

— Chiar e cazul să nu mai aduci singură vorba despre boala ta. Dacă o să tot faci asta, Run-chan, o să-ți pierzi toți prietenii. Mi-e și frică să mă gândesc la următoarea ieșire în oraș. O să vină prietenii mei, așa că te rog să nu mai faci ce-ai făcut azi.

Run-chan sunt eu. Am ajuns la numele ăsta pornind de la Haruka, trecând apoi la Haru-chan¹, care s-a transformat în Harurun, și a devenit în cele din urmă Run-chan. Când suntem cu alți oameni, ne folosim numele așa cum trebuie, dar când rămânem doar noi doi, ne strigăm „Run-chan“ și „Hyō-chi“. Știu, așa fac iubii, se alintă cu nume copilărești când sunt doar ei, dar îmi dădeam seama că nu-mi place deloc să fiu strigată „Run-chan“.

— Cred că mi-e cam rău, am șoptit.

Hyōsuke a oprit la semafor, iar eu am simțit cum mă năpădește un val de greață.

— Iar ai băut prea mult, asta-i tot. Zici mereu că ți-e rău, dar bei de câteva ori pe săptămână. Ce-ar fi să renunți la alcool și să începi să mergi la sală? Așa ai putea să și slăbești un pic.

Mai devreme, la *izakaya*², abia dacă scosese două vorbe, dar acum, că rămăseserăm doar noi, nu-i mai tăcea gura. Sfiala care-l cuprindea în fața oamenilor venea probabil din felul lui retras de a fi, dar și din faptul că era student în anul al treilea. Comparativ cu mine, era de o sută de ori mai matur, deși era cu patru ani mai mic, dar când eram împreună în public, mă lăsa pe mine să deschid vorba.

— Vrei să vii la mine, Run-chan?

1. *-chan* este un sufix personal care se atașează la numele unei persoane pentru a exprima apropiere, afecțiune sau tandrețe.

2. Local japonez asemănător unei taverne, unde se servesc băuturi alcoolice (în special bere și sake) alături de diverse preparate mici, care sunt împărțite de toți participanții la masă. Este genul de local folosit adesea pentru întâlniri între colegi după serviciu.

Dintr-odată, Hyōsuke îmi vorbea mios. *Nu ți-am zis tocmai acum că mi-e rău? Du-mă direct acasă. Direct.*

Dar nu puteam spune asta cu voce tare. Știam că micul Hyō-chi mă iubește. Lucrul acesta cât se poate de real era cel datorită căruia puteam să-mi păstrez, cu greu, liniștea. Dacă aș fi pierdut și acest sprijin, aș fi intrat în vrie și aș fi cauzat și mai multe probleme celorlalți și familiei mele, ceea ce ar fi dus într-un final la propria mea distrugere completă.

Cu doi ani în urmă, fusesem diagnosticată cu cancer mamar și îmi pierdusem sânul drept din cauza asta. Se întâmpla cu o lună înainte să împlinesc douăzeci și patru de ani. Am simțit atunci că primesc o lovitură venită din senin, dar dacă stau acum să mă gândesc bine, „din senin“ nu sunt chiar cele mai potrivite cuvinte pentru a descrie situația. Cumva, în ultimii douăzeci și trei de ani, nu avusesem aproape nicio zi senină. Mai degrabă mi se pare că ar fi mai corect să spun că ghinionul meu se desăvârșise în mod natural. Oamenii fără noroc rămân fără noroc, oricât de departe ar ajunge.

Desigur, atunci am fost foarte departe de a filosofa în felul acesta, căci viața mea primise o lovitură cu un impact atât de mare, încât nu puteam să fac altceva decât să plâng și să țip. Doctorul mi-a spus că am cancer în stadiul 4, așa că trebuia ca tumora să fie înlăturată cât mai repede posibil, și fiecare zi conta.

La prima operație, mi-au scos tumora canceroasă de sub mamelon, cu tot țesutul adipos din jurul ei, iar în anul următor mi-au luat niște piele de pe spate, pe care au folosit-o ca să-mi reconstruiască pieptul. Când o spun așa, sună destul de simplu, dar a fost un proces incredibil de greu de suportat, atât fizic, cât și psihic. Se numește „reconstrucție“, dar nu e ca și cum ți-ai recăpăta sânul cu aceeași formă pe care a avut-o înainte. Chiar și acum, după o jumătate de an, umflătura sânelui este încercuită de o cicatrice vizibilă, iar pe spate mi-a rămas o incizie vineție de cincisprezece centimetri, de parcă aș fi fost tăiată cu o sabie de samurai. Și unde mai pui că, de vreme ce mamelonul nu poate fi reconstruit până când nu mă refac complet după prima operație, noul meu sân fals nu are deloc mamelon. Inițial am vrut să-mi recapăt cât mai repede și mamelonul, dar acum, la gândul că trebuie să mă întorc la spital, să fiu anesteziată și să intru iar în operație, îmi vine pur și simplu s-o las baltă și să-mi văd de viața mea așa cum e.

Pe Hyōsuke l-am cunoscut cu puțin timp înainte să mi se descopere tumora. Aveam pe atunci alt iubit, mai în vârstă. Era prima oară când eu, care nu avusesem niciodată lipici la bărbați, mă aflu în situația de a avea doi iubiți în același timp. Probabil că nu avea nicio legătură, dar am avut impresia uneori că totul mi se întâmplase pentru ca în univers să se reinstaureze echilibrul după ce un om atât de ciudat și de neatrăgător ca mine se bucurase de atenția a doi bărbați în același timp.

Hyōsuke lucra cu jumătate de normă, pe termen limitat, la firma la care eram angajată atunci, și uneori stăteam la taclale când ieșeam cu ceilalți colegi de muncă la câte o băută. Așa am ajuns să ne înțelegem bine, și într-o seară când băusem prea mult amândoi, ne-am transformat în prieteni de sex.

Am fost totuși recunoscătoare pentru fărâma de noroc care-mi rămăsese: mă culcasem cu Hyōsuke înainte să mi se descopere cancerul, iar el era îndeajuns de tânăr încât să poată înghiți ce i se pusesse în față fără să se gândească prea mult. Eram recunoscătoare pentru educația pe care o primise, într-un sens bun.

Celălalt bărbat, cel care era de fapt iubitul meu, a făcut stânga-mprejur și a dat bir cu fugiții când a auzit ce boală am. Când i-am spus la telefon, plângând, ce diagnostic mi se pusesse, mi-a răspuns că „Nu-ți face probleme. O să fiu lângă tine“. Dar a doua zi nu am mai dat de el nici pe telefonul fix, nici pe ăla mobil, iar când am sunat la compania unde lucra, un funcționar pe care nu-l cunoșteam absolut deloc s-a enervat – deși nu aveam nicio legătură cu asta (sau oare chiar nu aveam?) – și a țipat la mine: „Și-a luat o săptămână liberă, fără să anunțe și fără să spună de ce!“ Hyōsuke însă nu a fugit. A devenit parte din familia mea, a plâns cu noi, a venit la mine în fiecare zi, chiar și atunci când eram atât de supărată încât deveneam insuportabilă, și m-a susținut cu multă răbdare. Când am deschis ochii după operație, l-am văzut cum se uită la mine cu îngrijorare, alături de părinții mei.

Și de-atunci Hyōsuke a fost mereu lângă mine. Iar când izbucneam, fără să mai pot face față instabilității mele emoționale, izbucnea și el în felul lui tineresc și striga la mine „Ai cancer! N-ai ce face, trebuie să accepți!“. Dar nici măcar atunci nu m-a părăsit.

După ce a tras mașina într-un loc de parcare cu plată, ne-am îndreptat, ținându-ne de mână, spre apartamentul unde locuia singur. Casa părintească era în provincie, iar familia lui, foarte bogată, era proprietara unei mari companii de curierat. Alocația pe care i-o trimiteau era suficientă cât să nu fie nevoit să lucreze, și totuși să-și permită un apartament cu trei camere, prea mare pentru un student.

Ca de obicei, imediat ce a intrat în casă, a pornit boilerul din baie ca să pregătească apa caldă. Obsedat aproape patologic de curățenie, ori de câte ori se întorcea de afară, primul lucru pe care îl făcea era să intre la duș. Eu, pe de altă parte, eram mai neglijentă, dar până la urmă ajungeam, vrând-nevrând, să intru în cadă, un lucru obositor și enervant pentru mine, pe care voiam să-l termin cât mai repede. Și totodată ajungeam astfel, mai des decât era cazul, să facem baie împreună.

Baia noastră, devenită deja un obicei, era lipsită de orice fel de senzualitate, pentru că Hyōsuke ne spăla trupurile și părul frecând la ele ca cineva care ar fi spălat o grămadă de vase murdare. La început nu reușeam să mă relaxez, pe jumătate de rușine, pe jumătate de mirare că lui îi păsa de corpul meu, chiar și în halul în care era, dar

acum pur și simplu mă lăsam spălată fără să mă gândesc la nimic. Înainte mă gândeam că e un gest prin care-și arăta dragostea, dar acum nu mai știam ce să cred. De ce spăla omul ăsta trupul altcuiva cu atâta sârguință?

Și nu doar că mă spăla, ci după baie îmi usca fiecare centimetru de piele de pe corp cu un prosop pufos. Și după aceea îmi usca părul cu föhnul. A început să facă asta după ce m-a văzut cum, după duș, îmi pieptănam părul ud și-l lăsam să se usuce singur. Și el avea părul lung și, pe deasupra, mânuia uscătorul cu dexteritatea unui profesionist. Cireașa de pe tort era că avea o forfecuță specială pe care o folosea ca să-mi tundă sprâncenele. Iar eu nu aveam nici măcar perie de sprâncene! I-am spus odată că dacă s-ar fi apucat de hairstyling, ar fi avut un mare succes, dar mi-a răspuns cu cel mai natural aer din lume că nici nu îi trecuse vreodată prin minte așa ceva, pentru că avea să preia și să continue afacerea tatălui său.

După baie, că voiam, că nu voiam, urma partida de sex. Pentru că după operație făcusem continuu injecții cu hormoni, nu mai aveam menstruație. Așa că nu puteam invoca scuza cu „azi nu e o zi bună“. Mai folosisem alte scuze înainte, spunându-i că eram prea obosită sau că aveam amețeli, dar de câte ori recursesem la astfel de mijloace, mă lovisem de o figură atât de plină de milă și de o atmosferă atât de neplăcută, încât era mai simplu dacă lăsam efectiv lucrurile să se întâmple.

La fel ca la baie, îl lăsam să facă ce vrea cu trupul meu. Înainte, apetitul meu sexual era atât de mare, încât

aș fi putut lucra și în industria sexului, dar acum, poate din cauza injecțiilor hormonale, libidoul îmi dispăruse complet, ceea ce făcea ca sexul să fie o activitate destul de chinuitoare. Dar am descoperit că, dacă îmi spuneam că totul se întâmplă pentru că sunt iubită, reușeam să mă stimulez, să scot câteva gemete, și astfel corpul meu reacționa într-o oarecare măsură. Ciudați mai sunt oamenii! Prin urmare, în semn de mulțumire, îi ofeream ce-și dorea, pentru că mă iubea. Singura parte bună era incapacitatea lui juvenilă de a rezista prea mult.

Când sexul se termina, venea în sfârșit timpul pentru ceai. Nu-mi dădea ceai rece *oolong* dintr-o sticlă de plastic de la magazin, ci ceai negru sau verde pregătit cum trebuie, uneori chiar cafea, toate lăsate cu grijă la infuzat în apă fierbinte. La început, fusesem impresionată de faptul că făcea atâta efort doar pentru mine, dar, în ultima vreme, devenise evident că o făcea de fapt pentru el, pentru că își dorea să bea ceva. Dovada era felul în care privirea lui, care fusese până atunci ațintită asupra mea, aluneca invariabil spre televizorul pornit. Așa decurgeau lucrurile, de trei sau patru ori pe săptămână. Nu era ușor să fii iubită.

— Ai școală mâine, Hyō-chi?

— Da, de la a doua oră. Ți-ai revenit, Run-chan?

M-a întrebat asta stând întins pe pat și privind absent la televizor. Nu părea să-și dea seama, dar întrebarea „Ți-ai revenit?” era modul lui de a spune „Cred că e timpul să pleci”. Poate că mă iubea, dar nu părea prea

încântat să rămân la el peste noapte. Nu părea să aibă pe altcineva, dar probabil că pur și simplu nu voia să-și împartă patul de o persoană cu încă cineva.

— Mâine am de făcut injecția, așa că ar cam trebui s-o iau din loc. Te sun când termin. Vrei să luăm cina împreună?

Mă îmbrăcam deja în timp ce îi puneam întrebarea, dar el își masa tâmplele cu degetele și nu mi-a răspuns nimic.

— Te simți bine?

— Da, doar că-mi simt capul greu. Se poate să fi răcit.

— Sigur e totul în regulă? N-ar fi bine să te vadă un doctor?

— Nu, n-am nimic.

— Îți zic eu că ar fi mai bine să mergi la doctor. Ar trebui să asculți ce-ți zice cineva mai mare decât tine, care mai e și bolnav de cancer pe deasupra.

În clipa aceea, Hyōsuke a lovit brusc cu pumnul în pernă. Fața de pernă s-a rupt, iar penele dinăuntru au zburat în aer. M-am întrebat dacă izbucnise iar fiindcă îl enervasem, dar el a murmurat cu voce scăzută:

— Trebuie să te oprești.

Apoi a oftat, părând complet epuizat.

— Gata! S-a terminat, nu? Te-ai vindecat, nu mai ești pacientă bolnavă de cancer, Run-chan. Cât timp ai de gând să mai profiți de asta? Crezi că poți să stai așa, fără să lucrezi, la nesfârșit? Că o să mă iei de bărbat și asta e tot? Termină, te rog.

„Gata, s-a terminat“, mi se spusese, și am deschis gura să răspund, dar intenția mi-a fost trădată de o voce pierită care îngăima *Îmi pare rău, n-o să mai spun așa ceva.*

— Mă duc acasă, i-am spus și m-am ridicat, pregătindu-mă să plec.

Dându-și probabil seama că mersese prea departe, a venit până la ușă și m-a sărutat ușor pe buze. Dar nu părea să vrea să mă însoțească mai mult de-atât, așa că am închis ușa în urma mea zâmbind și am plecat.

M-am târât până în parcare, am plătit taxa și am scos mașina. Era mașina părinților mei, dar în timpul săptămânii ei nu o foloseau, lăsându-mi-o mie.

Și Hyōsuke avea o mașină pe care părinții i-o cumparaseră înainte să ne cunoaștem, dar am înțeles că făcuse un accident imediat după asta și mașina fusese declarată daună totală. Se pare că de atunci se temea să mai conducă și nu se mai urca la volan decât în situații ca cea din seara asta, când beam eu prea mult. „Ești moștenitorul unei companii de curierat și nu conduci?“ am glumit o dată, dar și asta îl înfuriase foarte tare. „Tu nu înțelegi, Run-chan.“

Am pornit mașina simțindu-mă greoaie, fără vlagă. După injecția hormonală din ziua următoare, nu doar că aveam să mă simt obosită și greoaie, ci avea să-mi fie dificil până și să mă ridic și să merg. Era extrem de deprimant. Conducând singură pe autostradă în miezul nopții, deși știam că nu avea niciun sens, m-am rugat iar

la stelele de deasupra mea: *Într-o viață viitoare, vreau să mă întorc ca planarie.*

Fiind șomeră, singurul program regulat pe care îl respectam era vizita mea lunară la cel mai bun spital din prefectură. Era prea târziu să mai schimb ceva, dar alegerea acestui imens spital ultramodern probabil că fusese o greșală. Deși eram acolo fix la ora nouă dimineața, ajungeam să aștept cel puțin patru ore înainte să pot fi consultată de medicul meu curant.

La spitalul acesta erau pur și simplu prea mulți pacienți. Oamenii stăteau la coadă ca și cum ar fi așteptat să intre în cel mai popular restaurant de ramen din oraș doar pentru a li se lua sânge pe bandă rulantă. Venele mele erau greu de găsit, iar asistenta mă înțepa întruna până să reușească într-un final să-mi ia analizele. Îmi spuneam să nu las asta să mă demoralizeze, dar, chiar și în timp ce mă sforțam să fiu optimistă, mă simțeam deja destul de descurajată.

Mintea îmi era plină de gânduri fără rost, dar pe care nu mă puteam abține să le întorc pe toate părțile. *Mi-aș dori să nu fi avut niciodată cancer!* Dar nu era ca și cum îmi dorisem să mă îmbolnăvesc. Atunci, de ce ar fi trebuit să mă macine astfel de gânduri? Pur și simplu nu puteam să mă împac ușor cu ideea că fusese doar ghinion. De ce mă îmbolnăvisem eu de cancer, și nu, de exemplu, această asistentă nepricepută care mă înțepa la

nesfârșit? Totuși, e drept că nu eram singura bolnavă. Toți acești oameni care așteptau cu mine să intre la medic, bărbați și femei, tineri și bătrâni, absolut fiecare dintre ei probabil că avea cancer – o teribilă populație canceroasă. Forma și ea o bandă rulantă.

Oricum ar fi fost, eram forțată să aștept. Nu aveam cum să nu mă simt frustrată. De ce nu se putea respecta cum trebuie ora la care erai programat? Eu eram șomeră, deci pentru mine nu era chiar o problemă, dar oamenii care lucrau și care nu aveau liber decât sâmbăta și duminica erau cu siguranță puși într-o situație dificilă. În plus, după ce erai forțat să aștepti atâta, consultațiile în sine nu durau niciodată mai mult de cinci minute. Înțelegeam că medicul e prins între cei de dinainte și cei care aveau să vină, dar nu putea oare să-mi dea un pic mai multă atenție? Nu mă auzea decât când îi spuneam că nu mai am menstruație. *Injecțiile cu hormoni pe care le-am început îmi dau niște amețeli cumplite imediat după ce le fac, noaptea mă trezesc la fiecare două ore, learcă de transpirație, nu pot dormi deloc, am niște bufeuri ciudate care nu se mai opresc, sunt atât de epuizată și de sleită de puteri, încât mi-e greață (și chiar vomit!).*

Când i-am spus toate acestea medicului meu curant, el mi-a răspuns simplu: „Da, se poate să apară și astfel de simptome“, evitând să-mi dea un răspuns clar. Mai mult, mi-a spus odată ca și cum ar fi vorbit despre un lucru oarecare: „Acest medicament oprește cancerul de sân, dar crește riscul de cancer de col uterin“. În acel moment,